

Η Η Χ Ω

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Όδος 'Αλ. Σούτσου αρ. 17,
Συνδρ. 'Εσωτερικού φρ. 8

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Συνδρ. 'Εξωτερικού φρ. 10

ΗΧΩ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εκόπασαν τὰ πάθη, κατηνύασθησαν τὰ μίση, ἐ-
 λημονήθησαν αἱ διασκεδάσεις, περιωρίσθησαν τὰ
 ἔξοδα, ἠλλάξαμεν καὶ τὴν τροφήν, ἐπεδόθημεν δὲ μὲτὰ
 πλείονος ζήλου εἰς τὸ καθήκον, ἰδοὺ τὰ ἐπακόλουθα
 τῆς τεσσαρακοστῆς. Καὶ ἂν αὕτη δὲν ἐτίθετο εἰς τὸ
 μέσον τῆς ἐτησίας πορείας μας, ἀκράτητοι θὰ ἐφε-
 ρόμεθα εἰς τὴν ἐξάντλησιν τοῦ σώματος καὶ εἰς τὴν
 παραλυσίαν τοῦ πνεύματος. Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τοῦτο
 ὁμοιάζει πρὸς μωρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ διατί
 τρώγει καὶ δὲν γνωρίζει διατί παίξει. Ἡ φύσις εἴ-
 και ὁ μόνος ὑπογραμμὸς τοῦ βίου καὶ ὅστις τὴν ἠκο-
 λούθησε, δὲν μετεμελήθη. Βαίνομεν λοιπὸν πρὸς τὰ
 εἰθισμένα, τυφλῶς ἀκολουθοῦμεν τὰ παραδεδομένα
 καὶ μέχρις ὅτου τὰ μέσα τοῦ βίου δὲν βελτιωθῶσι,
 θὰ γινόμεθα ὄργανα τῆς ὑφεστῶσης καταστάσεως.
 Δράσις καὶ ἐνέργεια, παῖσις καὶ ἀνάπαυσις, ζωρό-
 της καὶ εὐθυμία, κόρος καὶ κάματος, στάσις καὶ ἐπ-
 ἀνάληψις εἶναι τὰ σύγχρονα ἐφόδια, ἐφ' ὧν ἐδρά-
 ζεται ὁ βίος μας καὶ βίος πλήρης ποικιλίας καὶ
 ἀνωμαλίας, ἀνησυχίας καὶ ἀναποδράσιον ἐνεργείας.
 Πότε ἀνεμος καὶ πότε ρηνεμία, πότε ψῦχος καὶ πότε
 ζέσις, πότε ἀναστάσις καὶ πότε ἀφασία. Ἐγενό-
 μεθα οὕτως ἀναγκαστικῶς ἡ ἠχὼ τῆς Φύσεως. Καὶ
 ὅπως αὕτη ἀτελής, διότι πᾶσα ἀνωμαλία εἶναι ἀτέ-
 λεια, οὕτω καὶ ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶναι ἀνεπαρκής
 διότι ζῆ καὶ ἐδρεύει ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ ἀτελείᾳ.

Τὴν τεσσαρακοστὴν λοιπὸν ἀναγκαιῶς καὶ φυσικῶς
 ἐποθήσαμεν καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ἐπιθυμητὴ παρὰ
 παντὸς ἐν τῇ φύσει ζωτικῶς. Τὴν τεσσαρακοστὴν ἐνα-
 γωνίως ἀναμένομεν μετὰ τὴν τύρην καὶ τὸν κάμα-
 τον τῶν ἀποκρέω, ὡς ἐπακολούθημι ἀπαραίτητον
 τῆς ταραχῆς καὶ τῆς ἀκολασίας. Καὶ δὲν εἶναι μόν-
 ον σωματικὴ ἀνακούφισις καὶ ὑγεία, ἀλλὰ καὶ
 πνευματικὴ ἀνάρρωσις καὶ ἐξυγίανσις. Ὅ,τι κατα-
 γαλλισκομεν ἠθικῶς καὶ ἠλικῶς κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς
 εὐθυμίας, τὸ ἀνακτιῶμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἡσυχίας
 καὶ τῆς ἀποχῆς. Ἡ τεσσαρακοστὴ εἶναι λοι-
 πὸν ὁ ἰατρὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἡ τεσσα-
 ρακοστὴ εἶναι ὁ ἀόρατος καὶ ἀπροσδόκητος φιλικὸς
 πράκτωρ τῆς προΐουσης ἡλικίας μας.

Ἄγία λοιπὸν τεσσαρακοστὴ, μοναδικὴ σύντροφος
 τῆς ἀναρρωνούσης ὑγείας μας, εἶσαι ὁ μόνος πιστὸς
 σύντροφος τοῦ βίου μας, χωρὶς τὰ τὸ γνωρίζομεν.
 Εἶσαι ὁ κυριώτερος παράγων τῆς καρονικῆς, σωμα-
 τικῆς καὶ πνευματικῆς μας λειτουργίας χωρὶς τὰ τὸ
 εἰξεύρωμεν, καὶ ἡμεῖς ἀχαρίστως πολλαίς εἰς κό-
 ρακας ἀποπέμποντες ὄσπρια καὶ ἠηστήσιμα, χαλθά-
 δες καὶ ταραμάδες, ὡς σοφοὶ δῆθεν καὶ ἀριστοὶ βιο-
 λόγοι καὶ κοινωριολόγοι, σὲ ἐξυβρίζομεν καὶ εἰς διά-
 βολον ἀποστέλλομεν!

Ὀναὶ τῆς μωρολογικῆς μας καταστάσεως! Νήπια
 εἶμεθα εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν πεῖραν νομίζομεν, ἐτι
 δυνάμεθα τὰ μεμψῶμεν!

Καὶ ἡ φύσις ὅμως, ὡς ρήπια μᾶς μεταχειρίζεται
 καὶ αὕτη μὲν ἐκτελεῖ πιστῶς τὸ ἔργον τῆς, ἐνθ' ἡμεῖς
 ὡς ἀπειροὶ εἰς τὰς κρίσεις καὶ ἐκτιμήσεις εἰς βάρ-
 ος μας πάντοτε σφάλλομεν.

ἠχὼ.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Παρὰ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς συνηντήθη-
 σαν προχθὲς δύο ἄστοι Ἀθηναῖοι.

Ὁ πρῶτος ἄστος. Καλὴ ἡμέρα, Ἀριστόδωμε,
 μοῦ φαίνεται κάπως μεταβεβλημένος, αὐτὰ τὰ
 ἐνδύματα, τὰ ὀδοιπορικὰ πέδιλα, ὁ ἀτέλειος αὐ-
 τὸς πῖλος σου...

Ὁ δεῦτερος ἄστος. Ναί, φίλε μου, τὸ ἐμάν-
 τευσας, ἐτοιμάζομαι διὰ μακρινὸν ταξεῖδιον..

Ὁ πρῶτος ἄστος. Μακρινὸν ταξεῖδιον;

Ὁ δεῦτερος ἄστος. Ναί, διὰ τὴν Νότιον Ἀ-
 μερικὴν, διὰ τὰς Ἰνδίας.

Ὁ πρῶτος ἄστος. Δι' ἐμπόριον βεβαίως, διὰ
 καφεῖ ἴσως...

Ὁ δεῦτερος ἄστος. Χειρότερα ἀπὸ αὐτό.

Ο πρώτος άστός. Χειρότερα από αυτό ; Πι-
γαινεις λοιπόν δια μεταλλευτικας εργασις,
δια χρυσόν ίσως εις τὸ Τρανσβάλ, Γουιάνην ἢ
Σιθωίαν ;

Ο δεύτερος άστός. Ακόμη χειρότερα από αυτό,
φίλε μου.

Ο πρώτος άστός. Ακόμη χειρότερα ; δια καμ-
μίαν νέαν ανακάλυψιν ; ἢ μήπως μεταβαίνεις
εις τὰς Φιλιππίνας, εις τὸν πόλεμον . . .

Ο δεύτερος άστός. Ακόμη χειρότερα, σοὶ λέγω.

Ο πρώτος άστός. Δὲν ἔχω τὸ κεφάλι μου δια
σπάσιμο. Τότε δια ποίαν ἀπελπιστικὴν εργα-
σίαν μεταβαίνεις ἐκεῖ ;

Ο δεύτερος άστός. Απεφάσισα τελειῶς νὰ ἐκ-
πατριθῶ.

Ο πρώτος άστός. Ω ! σοβαρὸν πράγμα τοῦτο,
φίλε μου, καὶ βεβαίως θὰ ἔχης πολὺ σπουδαίας
ἀφορμὰς, δια νὰ . . .

Ο δεύτερος άστός. Σπουδαιοτάτας ! πὼς θέ-
λεις νὰ εἰμπορῶ πλέον νὰ ζήσω εις αὐτὸν τὸν
ἄθλιον τόπον ;

Ο πρώτος άστός. (μετὰ φρίκης) Πὼς ; διέπρα-
ξες λοιπὸν ἐγκλημα, κατὰχρησὶν κλοπὴν ;

Ο δεύτερος άστός. Α, μπά, τέτοια μικρὰ
πράγματα ! χειρότερα ἀπὸ αὐτά, φίλε μου.

Ο πρώτος άστός. (μετὰ καταπλήξεως). Χειρό-
τερα ἀπὸ αὐτά ! λόγοι λοιπὸν τιμῆς ; συζυγικὴ
ἀπιστία ; παραφροσύνη τινός ;

Ο δεύτερος άστός. (μετ' εἰρωνείας). Τοιαῦτα
παιγνίδια ! χειρότερα, φίλε μου, σοὶ λέγω, χει-
ρότερα ἀπὸ αὐτά !

Ο πρώτος άστός. (μετὰ τρόμου). Χειρότερα
ἀκόμη ἀπὸ αὐτά ! μὰ τότε ἐφόνευσες ; ἐδολο-
φόνισες ;

Ο δεύτερος άστός (μετὰ ζωηροῦ γέλωτος). Τί
λέγεις, ἀδελφέ, ὅλα αὐτὰ διορθῶνται ἐδῶ εις
τὸ Ρωμαϊκόν, τόσο γελοῖον καὶ κουτὸν μὲ ἑκα-
μες νὰ ἐκπατριθῶ, δια τοσοῦτον μικρὰς ἀφορ-
μὰς ; Πολὺ χειρότερα, φίλε μου, πολὺ χειρό-
τερα πράγματα.

Ο πρώτος άστός (ὀπισθοχωρῶν κατὰ δύο βή-
ματα καὶ παρατηρῶν μετὰ περιεργείας τὸν φι-
λον του ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν). Αἱ, μὰ τότε
δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω καὶ παραιτοῦμαι,
διότι . . . φοβοῦμαι . . .

Ο δεύτερος άστός (πλησιάζων αὐτὸν καὶ μει-
διῶν, ἐνῶ ὁ πρώτος τρέμει ἐκ φόβου). Ἡ ἀπελ-
πισία, μὲ ἀναγκάζει, φίλε μου, ἢ ἀνδία, ἢ ἀ-
πογοήτευσίς !

Ο πρώτος άστός. Οὐψ, μ' ἔσκαδες ! Μὰ καλά,
τέλος πάντων εἶπέ μου τί πράγμα σὲ ἀπελπί-
ζει, ἀνδιάζει καὶ ἀπογοτεύει ;

Ο δεύτερος άστός. Νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε μου, ἀλλὰ
μὴ μὲ ἐκλάβης . . .

Ο πρώτος άστός. Α ! τί λόγος ! σὺ πάντοτε
σοβαρῶς ὀμιλεῖς καὶ . . .

Ο δεύτερος άστός. Νά, ἀδελφέ, ἢ ὀπισθοδρο-
μηδὶς τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἢ ἀκνῆδια τῶν ἀρμο-
διῶν, ἢ ἀπραξία πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ὠφέλιμον,
ἢ λάσπη καὶ ἢ σκόνη καὶ ἢ κατοχὴ καὶ ὑπο-
δούλωσις . . . τῶν Ἀθηνῶν . . .

Ο πρώτος άστός. Ὑποδούλωσις . . . τῶν Ἀ-
θηνῶν ; εἶπες.

Ο δεύτερος άστός. Ναι, φίλε μου, ὑπὸ . . .

Ο πρώτος άστός. Αἱ ; τί ; ὑπὸ ;

Ο δεύτερος άστός. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν !

Ο πρώτος άστός (φεύγων). Τὸν καὶ μὲνον !
ἐτρελλάθην . . . (καὶ ἀποχωρίζονται). Φ.

Η ΑΔΕΛΦΗ

Τὸ βαρὺ παραπέτασμα τῆς θύρας βραδέως ἤνοιξε
καὶ ἡ νεάνις εἰσεχώρησεν
ἐν τῷ δωματίῳ προφυλα-
κτικῶς δια τῶν ἄκρων τῶν
ποδῶν τῆς, προσέχουσα μὴ
προξενήσῃ θόρυβον. Ἡ ἀ-
δελφὴ τῆς ἐφαινετο κοι-
μωμένη. Ἡ μακρὰ νότος
εἶχεν ἐντελῶς παραμορ-
φῶσει τὰ ὠραῖα χαρακτη-
ριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς,
ὁ πυρετὸς εἶχεν ἐξασθε-
νήσει καὶ ὠχρίασει αὐτό,
τὰ δὲ ἐρυθρὰ τρυφερὰ αὐ-
τῆς χεῖλη βαθμηδὸν ἐλευκαίνοντο καὶ ἠύλακοντο.

Ἡ Κορνηλία μετ' ἄλλους παρετήρησε τοῦτο καὶ

πλησιάσασα πρὸς τὴν κλίνην :

— Εὔα, τῆ λέγει, κοιμᾶσαι ;

Ἡ Εὔα ἡμιανόξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμειδίασε
ὀλίγον καὶ βεβιασμένως χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Πὼς εἶσαι ; ... καλεῖτερον ; τὴν ἐρωτᾷ ἡ
Κορνηλία.

— Ναι . . . ἐφέλιπεν ἐκείνη, ἀλλὰ αἰσθάνομαι
μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ κόπωσιν.

Ἡ Κορνηλία ἐσιώπα.

— Ἐβλεπον ὄνειρον, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὔα, κα-
πως εὐχαριστημένη.

— Καὶ ἐγὼ σ' ἐξύπνησα ! . . . ἐπεῖπεν ἡ ἀ-
δελφὴ τῆς.

— . . . Τί ὠραῖον ὄνειρον, γλυκύ, Κορνηλία.

Μοὶ ἐφαινετο, ὅτι εἶχον θεραπευθῆ ἐντελῶς . . .

Ἄκουεις ; Καὶ σεῖς ὅλοι συγγενεῖς καὶ φίλοι μοῦ
ἐφέρατε πολλὰ, μὰ πολλὰ ὠραῖα καὶ εὐώδη ἄνθη . . .

Καὶ ἐσταμάτησεν ἐδῶ ὀλίγον κουρασθεῖσα, ἐνῶ ἡ
ἀδελφὴ τῆς, λαδοῦσα θέσιν παρ' αὐτῆς, τὴν ἤκουε
μετὰ προσοχῆς.

— Καὶ μετὰ αὐτῶν, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὔα,
μετὰ πλείονος ἐμφάσεως, ἦσαν περίφημα κάνιστρα
καὶ ἰδίως ἐξάσια καὶ σπάνια, μάντευτον ἂν δύναται
Κορνηλία . . . ὠραιότατα στέφανα . . . Ἐγὼ περιεβαλ-

ΤΟΠΙΚΑ

Εἰς τοὺς τελευταίους τηλεγραφικοὺς προβι-
θασμοὺς, Κύριός τις λησμονήσας νὰ συχαρῆ τὸν
φίλον του ὑποδιευθυντὴν τῶν Τηλεγράφων, Κύ-
ριον Μ. . . καὶ συναντήσας αὐτὸν καθ' ὁδόν :

— Ω, ἀγαπητέ μοι, τῷ λέγει, σύγγνωθι
δια τὴν παράλειψιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπί-
στευον νὰ προβιθασθῆς τοσοῦτον ταχέως.

Ο Κορ Δ. . . ἀσθενήσας ἐσχάτως προσεκάλεσε
συνάδελφόν του ἱατρὸν, δια τῆς ἀκολουθου ση-
μειώσεως :

« Φίλε κύριε Κα. . .
Ἀσθενῶ διανοητικῶς. Αἱ σκέψεις μου εἰσὶν
ἐλαττωματικαί. Δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ. Πά-
σχω φαίνεται τὸν ἐγκέφαλον. Ἐλθε, ὡς ἔμπει-
ρος συνάδελφος νὰ μὲ ἰδῆς ».

Ο ὑποδιευθυντὴς κύριος Α. μετέβη νὰ συμ-
φωνήσῃ γραφικὴν μηχανὴν ἐκ τῶν τελευταίων
παρὰ τοῦ κ. Σίγγερ κομισθέντων.

— Δὲν σφάλλει αὐτὸς βεβαίως εἰς τὸ ὀρθο-
γραφικὸν μέρος ; ἐρωτᾷ μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ἡ Κκ Ρ. . . ἔρχεται μετὰ δακρύων πρὸς τὴν
μητέρα τῆς :

— Δὲν θέλω πλέον τὸν ἄνδρα μου, τῆ λέ-
γει δακρύουσα, εἶναι εἰς ἄθλιος, εἰς ἄτιμος . . .

— Τί ; τί σοῦ ἔκαμεν ; ἐρωτᾷ περίτρομος
ἡ μήτηρ.

— Νά, ἦλθεν εἰς τὰς 5 τὸ πρωί, ἦτον ὡς
μοῦ εἶπεν εἰς τὸν χορὸν τῶν μετεμφισμένων τοῦ
Βαριετέ. Ἐννοεῖς, λοιπὸν μητέρα, ὅτι ἐκεῖ πη-
γαίνουν νέοι καὶ νέαι ἄστεμοι καὶ

— Ἀληθῶς, ἔχεις δίκαιον, κόρη μου, καὶ
ἔπρεπε

— Βέβαια, αὐτὸ λέγω, ἔπρεπε νὰ ἔπαιρνε
καὶ μένα.

Μεταξὺ δύο πολιτῶν :
— Εἰς τὴν Βουλὴν αἰωνίως οἱ τρελλοὶ ἐκλέ-
γονται. Χθὲς πάλιν ἄνω κάτω ἔγειναν καὶ τόσα
ἀνόητα εἶπαν, λέγει ὁ εἰς.

— Εἶχαν συνεδρίασιν ; ἐρωτᾷ ὁ ἄλλος.
— Βέβαια. Συνέρχονται δι' ἄλλο τίποτε οἱ
βουλευταί ;

Ἐρωταπόκρισις ἐκ τοῦ συστάδην.
— Τί εἶναι θεραπευτήριον ;
— Μέρος, ὅπου θεραπεύουν τοὺς πάσχοντας.

— Τί εἶναι κρατητήριον ;
— Μέρος ὅπου κρατοῦν τοὺς ἀτακτοῦντας.

— Τί εἶναι γυμναστήριον ;
— Μέρος ὅπου γυμνάζουν τοὺς ἀσυναρτήτους.

— Τί εἶναι οὐρητήριον ;
— Μέρος ὅπου οὐροῦν τοὺς οὐρητήρας.

λόμην, οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ ταῦτα, ἐπιγύμνη μετὰ
αὐτῶν καὶ τῆς ποικίλης εὐωδίας των, ἤμουν σχεδὸν
μεθυμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμά των . . . καὶ ἤρχισα νὰ
ὑποφέρω τέλος ἀπὸ τὸν αὐξάνοντα βαθμηδὸν ἀριθ-
μὸν αὐτῶν τῶν ἀνθῶν καὶ δωρητῶν . . . Δὲν σοὶ
φαίνεται παράδοξον τὸ ὄνειρον τοῦτο, Κορνηλία ;

— Τῷ ὄντι, εἶναι πολὺ περίεργον, ἀπήνησεν ἡ
ἀδελφὴ τῆς μετὰ συγκεκμημένης φωνῆς, μολονότι
προσεπάθει νὰ ὑποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

Ἡ Εὔα τότε ἐσιώπησε καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς
διῆλθε ὡτε τεθλωμένη τις ἄχρους σιὰ, ἠθάνθη
νὰ διέρχηται τὰ μέλη τῆς ἀκατάβλητόν τι ρίγος, αἱ
βλεφαρίδες τῆς ἐταπεινώθησαν ἐκ νέου καὶ ἐπανε-
κλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα ἀνέτως ἀναστενάξῃ.

Ἡ Κορνηλία τότε κινήσασα τεθλιμμένως τὴν κε-
φαλὴν ἐστράφη ἔναντι τῆς κλίνης πρὸς τὴν θυρίδα
ἐνθα ἐφαινετο ἡ λίμνη, καὶ ὅπου οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
ἀκουσίως προσηλώθησαν.

Ἐν τῷ δωματίῳ, ἐντελῶς ἀπομεμονωμένῳ δια
τῶν κεκλεισμένων αὐτοῦ θυρῶν καὶ τῶν βαρυζυμῶν
παραπετασμάτων, ἐπεκράτει ἀπόλυτος ἡσυχία, δια-
κοπτομένη μόνον ἐκ τῆς ἀγωνιώδους ἀναπνοῆς τῆς
ἀσθενοῦσας.

Ταῦτα συνέβαινον περὶ τὴν δῦσιν συνεφώδους καὶ

ροχερᾶς τινος ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς θυρίδος δὲ ἐφαί-
νετο ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος καὶ μελαγχολικός,
μολυβδοσειδῆς καὶ ἡμισκότητος, τὰ δὲ μετακινούμενα
βραδέως νερὴ διήρχοντο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων
καὶ ἤπτοντο αὐτῶν.

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ εἰσῆρχετο ἀθηνεὺς φῶς,
οὐτινος ἡ σιὰ ἀπορρέουσα ἐκ τῶν πλουτίων καὶ πο-
λυτελῶν ἐπίπλων καὶ χρυτωμάτων, ἐλάμβανεν ὄψιν
ἐντελῶς ὠχρᾶν, ἀνευ φυτικῆς ζωηρότητος.

Ἡ Κορνηλία ἐξηκολούθει μηχανικῶς τὰ βλέμ-
ματα προσηλοῦσα ἐπὶ τῆς λίμνης, τῆς βροχῆς καὶ
τῶν νεφῶν, ἀνευ οὐδεμιᾶς αἰσθητῆς ἐκφράσεως, ὅτε
διέκοψεν αὐτὴν ἡ Εὔα.

— Τί ἄσχημος καιρὸς ! τῆ λέγει, ἀνοιξάσα τοὺς
ὀφθαλμοὺς, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἐντελῶς μόνη εἰς
τὸν κόσμον . . . ποῦ εἶναι ὁ Φίλιππος ;

— Ἀληθῶς . . . καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω, ἀπήνη-
σεν μετὰ στενοχωρίας ἡ Κορνηλία καὶ πλησιάζουσα
τὴν θύραν, ἵνα καλύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς : Θά ἦναι
εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐπεῖπεν.

— Ἀγαπητὴ μου Κορνηλία, ἐπανελάβην ἡ Εὔα . .
κῦτταξε πὼς φροντίζει δι' ἐμέ' μὲ ἀρίνει τόσας ὥρας
μόνην, καταδιβρωτωμένην ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἀνευ
οὐδεμιᾶς παρηγορητικῆς ἢ τρυφερᾶς λέξεως . . . ἀνευ

Οι βατραχίζοντες

— Αϊ, φίλε μου, δέν πρέπει νά παραξε-
νεύωμεθα, ὅτι ὁμοιάζομεν τελείως μὲ τοὺς
βατράχους.

— Τὶ λόγος ! βατραχίζομεν ;
— Ἡ ὀμιλία μας, ἡ συμπεριφορὰ μας,
τὰ φορέματά μας . . . δέν βλέπεις ;
— Ναί, καὶ αἱ γυναῖκες μας . . .
— Ἄ, αὐταῖς, ἀφῆσέ τας, μᾶς πέρασαν.
Ἐνῶ ἡμεῖς ἀκόμη βατραχίζομεν, αὐταὶ ἤδη
κορακίζουσι καὶ ἀετίζουσι !

ΠΟΙΚΙΛΑ

Μεταξὺ δύο φίλων :
— Ὁ Περικλῆς εἶναι ἀκαταλόγητος καὶ
ἐλεεινὸς ἄνθρωπος. Δέν εἶναι νὰ τὸν πλησιάζη-
τι. Μοὶ διηγήθησαν ἐσχάτως φρικώδη πράγ-
ματα καὶ αὐτοῦ.
— Ἀληθῶς ; Εἰπέ μοι τα, διότι ἔχω σκο-
πὸν νὰ μὴ τῷ ἐπιστρέψω ποσῶς τὰ χρήματα,
ὅπου μοὶ ἐδάνισε.

Εἰς τὸ τραῖνον Ἀθηνῶν—Φαλήρου :
— Δέν σὰς φαίνεται, ἔλεγε Κυρία τις, πρὸς
τὸν παρακαθήμενόν της, ὅτι ὁ κ. Βωτὺ εἶναι τρι-
χὺς ἄνθρωπος ;

— Καλεῖτερον νὰ λάβητε τὴν ἀπάντησιν
παρὰ τοῦ ἰδίου, οὗτος εἶναι ἀπέναντί σας.
— ὦ, συγγνώμην, ὑπέλαβεν ἀμέσως ἡ Κυ-
ρία, ἐν προφανεῖ συγχύσει, δηλαδὴ τὸ ἔλεγεν
ὁ κ. Ζυγομαλάς.
— Τότε δικαιολογηθεῖτε εἰς ἀμφοτέρους, προσέ-
θηκεν ὁ γείτων της, διότι καὶ οὗτος κάθηται
παραπλευρῶς ὑμῶν.

Εἰς ἀσθενῆς λαμβάνων τὴν συνταγὴν :
— Μὰ μοῦ φαίνεται, ἰατρέ, ὅτι εἶναι ἡ ἴδια
συνταγὴ, ὅπου μοῦ ἐδώσατε πρὸ ἐνὸς μηνός.
— Ἀκριβῶς, διότι ἡ τιμὴ τῆς συμβουλῆς,
εἶναι ἡ αὐτὴ, ἀπῆντησεν ὁ εὐφυῆς ἰατρός.

τοῦ ἐλαχίστου μειδιάματος, ἵνα μοὶ θερμάνῃ τὴν
καρδίαν.

Ἡ ἀδελφὴ της μετὰ προσοχῆς τὴν ἤκουε χωρὶς
ν' ἀπαντήσῃ καὶ διότι ἡ μόνη κίνησις τοῦ καταπιε-
ζομένου στήθους της ἐφοβεῖτο μήπως προδώτῃ τὴν
ἐσωτερικὴν ταραχὴν της.

Ἐν τέλει προπαιουμένη προσπάθειαν, ἵνα κατα-
πνίξῃ τὰς δυναμείας νὰ τῇ διαρύγῃσι προδοτικὰς
λέξεις, ἐξῆλθε καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον.

Ἡ Εὐὰ τὴν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός μέ-
χρις ὅτου ἐξηφανίσθη ὀπίσθεν τῆς θύρας, ὅτε βαθύ-
τατος ἀναστεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους της.

Ἡ στενοχωρία της ἐν τούτοις δὲν τὴν ἀπήλπιεν
ἐντελῶς τῆς δδύνης τῆς στενοχωρίας, ἥτις ὡς καρ-
κίνος τῆς κατεβίβρωκε τὴν καρδίαν, ἀφαιροῦσα αὐτῇ
τὴν ἀπαραίτητον διὰ νὰ ζήσῃ εἰρήνην.

Ἐπεθύμει νὰ καταγιγῆτῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην
φωνήν, ἥτις τῇ ὑπεδείκνυε τὴν ὑποψίαν. Ἐπεθύμει
νὰ ἦναι κωφὴ καὶ τυφλὴ πρὸς πᾶν ὅ,τι τῇ ἐβεβαίον
περὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' εἰς μά ἡν.

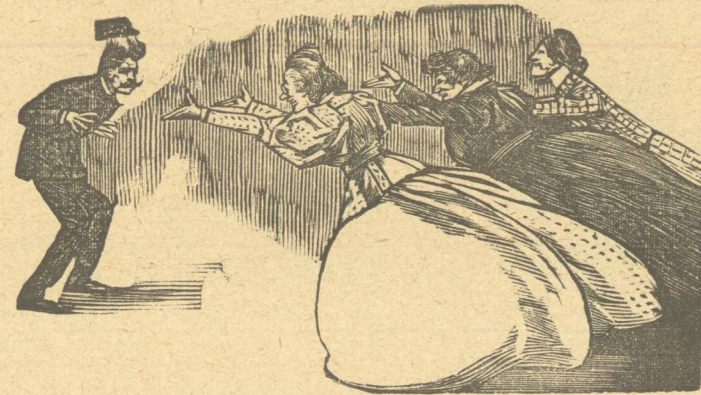
Καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἀναπαύλαις τῆς κατατροχού-
σης αὐτῆν βαρείας νόσου, οὐδ' ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς
της εὐρίσκον εἰρήνην καὶ ἀδοκῆτως ὑπέφερον καὶ ἐ-
τυρανεῖτο. Καὶ προτεπᾶθει ἡ τάλας ν' ἀποκοιμηθῇ

διὰ τοῦ διαρκοῦς αἰωνίου ἐκείνου ὕπνου καὶ ἐξαφανί-
σθῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τῶν βατάνων, ἀφίνουσα

εἰς τοὺς εὐχαριστημένους ἐνταῦθα τὴν εὐθύνην τῆς
τύψεως τοῦ συνειδότος.

Ὁ ἄνεμος ἐξῶθεν ἠδῆξάνετο καὶ ἐκ τοῦ τριγμοῦ

Καὶ αἱ τρεῖς. Καλῶς τὸ πουλί μου ! . . . τὸ παιδί μου ! . . . τὴ ψυχὴ μου !
Ὁ ὑποψήφιος. (Καταληφθεὶς ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρωτός). Κυρία μου, Δέν εἶμαι διὰ παν-
δρεϊά . . .

Ἄπασαι ὁμοῦ. Μὲ πόσῃν ἀγωνίαν σὲ περιμένομεν !
Ὁ ὑποψήφιος. Δέν πειράζει, περιμένετε ἀκόμη. Θὰ ἐπιστρέψω καὶ θὰ ἐκλέξω.

ΕΙΚΩΝ

Γλυκιά μου ! πῶς σ' ἀγάπησα ! πῶς τρέμω !, λιόνω !, σβύνω ! . . .
Καὶ νικημένος ! . . . ἄθελα τὸ σῶμα μου ἀφίνω
Στὰ πόδια σου νὰ τὸ πατήσ ! ! - νὰ, κάνεμ' ὅ,τι θέλεις . . .
Πάρ' τὴν καρδιά μου ! θύμα σου ! ! ! μά, μὴν τὴν ξαναστέλεις
Σὲ στήθια ποῦ δὲν μπόρεσαν ἀγνὴ νὰ τὴν κρατήσουν . . .
Κι' ἀψιστα μέσα στὴ φωτιά τοῦ στήθους σου, νὰ σβύσουν . . .

ΑΝΘΕΣ ΝΑ ΣΒΥΣΩΜΕ

Εἶχες σ' τὰ μάτια σου φωτιά ! κι' ἐγώ ! στὰ στήθια ἄλλη !
Καὶ ζούσαμε ἀγνώριστοι σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κόσμου,
— Ἀχ ! κι' ὅταν πρῶτ' ἀντίκρυσες τὸ κοιμισμένο φῶς μου ! —
Ἐπέταξ' ἡ καρδούλα σου μιὰ φλόγα τῆς μεγάλῃ !
Καὶ μᾶς ἐτύλιξε μαζὺ μέσα στῆς δυὸ φωτιαῖς μας . . .
Τώρα ! ἂν θῆς νὰ σβύσωμε ! ! ! — Ἄς σμίξουν ἡ Καρδιαῖς μας.

Γιάγκος Γ. Νάννος, κομμωτής.

τῶν παραθύρων τῇ ἐφαίνετο, ὅτι ὁμοιάζε πρὸς ἄν-
θρωπίνην φωνήν, κρούουσαν σκληρῶς τοὺς παλμούς
τῆς καρδίας.

Ὁ συριγμὸς ὁμοιάζεν ὡς φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ εἴτα
πραῦνομένη. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤκουε τὴν ἐπιβόλλουσαν
ταύτην φωνὴν μετὰ φόβου καὶ ἐλπίδος, καὶ ἐραν-
τάτη ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ ὁ ὠραῖος καιρὸς καὶ ὁ ἥλιος
θὰ πλημμυρήσῃ τὸ δωμάτιόν της διὰ τῶν φωτεινῶν
αὐτοῦ ἀκτίνων. Ἠλπίζεν, ὅτι τὸ θεῖον ἄστρον θὰ
εἰσδύτῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας της καὶ
ὅτι θὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν ὑγιᾶ ζωήν.

Ποτάκις καθ' ἑαυτὴν εἶπεν, ὅτι ἠπατάτο, ὅτι ὁ
μυστικὸς ἐκείνος ἔρωσ δὲν ἦτο ἀληθής . . . ὅτι ὁ θεὸς
δὲν θὰ ἐπέτρεπε τοιαύτην ἱεροσυλίαν . . . ἀλλὰ πῶς
νὰ ἐξηγήτῃ τὴν ταραχὴν τοῦ συζύγου της ὀλί-
γον μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς ἀδελφῆς της ;

Καὶ ἐνεθυμᾶτο καλῶς. Ἡ Κορνηλία εἶχεν ἔλθει
εἰς τὸ ἀγροκῆπιον μιὰν πρωΐαν, ἀφοῦ τῇ ἀνηγγέλη
ἡ ἀσθένεια τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἡ παρουσία αὐτῆς ἐν
τῇ ἐξοχῇ ὡς ἄνθος νέον τρυφερὸν καὶ εὐοσμὸν προ-
τιθέμενον εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἐλαφρὸς ζέφυρος ἐρχό-
μενος ἐν τῇ ἐπαύλει, εἶχε πληρῶσαι τὸ ἀγροκῆπιον

δι' εὐχαρίστου, ἑορταίμου περιβολῆς, εἶχε φωτίσει

τὴν σκοτεινὴν καὶ μονότονον ἐκείνην διαβίωσιν τῶν
δύο συζύγων καὶ εἶχε τέλος μεταβάλλει τὴν ὀλίψιν
εἰς εὐθυμίαν.

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ευφυής τις λωποδύτης άρπάσας τόν πύλον τινός Κυρίου κατεδιώκετο υπό τούτου μετά φωνών, ότε θέσας αυτόν επί της κεφαλής του «έτρεχε κραυγάζων»

— Μη πάρετε τόν ιδιόν μου ! μη πάρετε τόν ιδιόν μου.

Και ό κόσμος τόν άφινε να διέρχεται.

✦✦

‘Η κυρία Χ . . . παρεπονείτο εις την μαγειρίσταν της, ότι παρετρεύεσε τα ώα εις όμελέταν, άντιώς τή είχε παραγγείλη, βραστά.

— Κυρία, άπήντησεν αυτη, ήταν μερικά χαλασμένα και έπροτίμησα ούτω, δια να μη φαίνονται.

✦✦

Είς τινα συναναστροφήν :

— Παρατήρησε, ‘Ιάκωβε, πόσον κατασκευαστικά και ενδιαφερόντως ή Κυρία εκεί όμιλεί μετά του γείτονός της, έλεγέ τις προς φίλον.

— Ναί, φαίνεται πολύ ώριμος ή συνομιλία των, άπήντησεν ό τελευταίος.

— Διότι άμφοτέροι είναι ώριμοι, συνεπλήρωσεν ό πρώτος.

✦✦

‘Αλλά μετά πάροδον όλίγου χρόνου, εις τας στενάς και ιδιαιτέρας σχέσεις, ως έλαβεν άφορμήν να εξετάσῃ ή Εύα, του Φιλίππου μετά της Κορνηλίας, ή παραγή εκείνου δεν έκρύπτετο, όταν εις συνητάτο μετά της αδελφής της, και παρετήρησεν, ότι αυτη ηύξανετο, βαθμηδόν, χωρίς να δύναται να εξηγήσῃ επακριβώς την αίτιαν.

‘Οτάκις δε άμφοτέροι εκάθοντο πλησίον της κλίνης της, άπέναντι άλλήλων, παρετήρησε πολλάκις τό βλέμμα του σύζυγου της στιγμιαίως και κλοπιμαίως μεταφερόμενον προς την αδελφήν της και όταν εις τή βλεμματικά αυτών συνητώσαντο, υπόκρυφός τις συγκίνησις κατείχεν αυτόν και ή υποτρέμουσα φωνή του, όταν εις ήμίλει επί παρουσία της εις την αδελφήν της, προΰδιε ταραχήν και ιδιαίτερόν τι.

Και εξ άλλων άρ’ έτέρου ένδειξεων παρακινουμένη, αλλά και μη τολμώσα να σχηματίσῃ πεποίθησιν επί της φοβεράς ύπονοίας, άμπεταλαντεύετο πάντοτε και άγωνιώδώς έτυραννείτο επί τοιαύταις σκέψεσι, καταρωμένη την στιγμήν της προτελεύσεως της αδελφής της εκεί και της κατατροφής της ήσυχίας της.

Ερ’ όσον δε αί σκέψεις αύται την κατελάμβανον κατά τοσοϋτον έλυπείτο, μη δυναμένη να ίαθῃ και

Παπαπονουμένη τις ήλικιωμένη Κυρία έν τῷ δωματίῳ της μετά μελαγχολίας :

— Πόσον ευτυχείς είνε αί γυναίκες, αίτιες δεν έγεννήθησαν άκόμη !

Και μετ’ όλίγον άποτεινομένη προς την νεαράν θαλαμηπόλον της :

— Πόσον ήθελον να έγεννώμην μετά δέκα, ή και είκοσι έτη.

‘Η δε θαλαμηπόλος μετ’ ενδιαφέροντος :

— Καλείτερα, Κυρία, όπου έγνωρίσατε τόν κόσμον άρχήτερα !

✦✦

Φιλοφρονήσεις έν οικογενειακῷ κύκλῳ .

‘Ο σύζυγος. Σύ, Κυρά μου, ήσουν προωρισμένη δια κανένα κουτόν και βλάκα.

‘Η σύζυγος. (άναστενάζουσα) Τι να σου κάμω, την έπαθα.

✦✦

‘Εν τῷ δικαστηρίῳ συζητουμένου διαζυγίου :

— Και τί άφορμάς έχεις κατά της σύζυγου σου; έρωτά εις δικαστή.

— Είμαι δυστυχής, άπαντά άμέσως ό σύζυγος, ή κόλατις είναι ευτυχέστερα διαμονή του οίκου μου. Φαντασθήτε, ή σύζυγός μου άκαταπαύτως νευρική, ή κόρη μου διαρκώς κλαίουσα και κραυγάζουσα.

— Και τί ήλικίαν έχει ή κόρη σου ;

— Τριών μηνών, Κύριε δικαστά, και τί θα γίνη άργότερα !

✦✦

‘Ιερές τις έρωτά πτωχόν ευφυά παιδα :

— Διατί ό θεός είναι: άθάνατος ;

έγερθη και παρεκάλει τόν Θεόν να τή δώσῃ δυνάμεις όπως αναλάβῃ και θέση τέρμα εις την κακάστατην ταύτην.

‘Ενῶ δε κατείχετο υπό τῶν σκέψεων τούτων, προσήλθεν αΐφνης ή αδελφή της και προσηλώτα άμέσως τούς όφθαλμούς της προς αυτήν, ώστε θέλουσα να μαντεύῃ τι, τή λέγει :

— Λοιπόν ! Κορνηλία, τί έκαμες ;

— Μετέβην πρό μίας ώρας μετά του άμαξιού, τή άπαντά ή αδελφή της, έν προφανεί ταραχή, εις τό γαλακτοκομείον και έδωτα διαταγάς δια τό γάλα σου.

‘Η Εύα δεν έπίστευεν εις τούς λόγους της αδελφής της, αλλά δι’ επιβάλλοντος βλέμματός ηνάγκασε ταύτην να σιωπήσῃ, ταπεινώτατα έν ταύτῳ τούς όφθαλμούς, είς άτραπήν προς τό άλλο μέρος και έσιώγησε, καταπνίγουσα την θλίψιν της και μη θέλουσα να άναγκάσῃ την αδελφήν της να τή όμολογήσῃ πράγματα, άτινα θα την έπληττον καιρίως και θα ήδύναντο να όμιλήσων ένλευθέρως. ‘Εν τούτοις έν τή καρδιά της ήθλάνετο την άδυσώπητον και πικράν εκείνην ζηλοτυπίαν της νεότητος, ήτις τοσοϋτον σκληρώς προκαλεί τό πείσμα, τόν φθόνον, τό μίσος και τό πῦθ.

— Διότι είναι πλούσιος, έχει ό,τι θέλει, και δεν θ’ άποθάνῃ ποτέ του, άπαντά ούτως.

✦✦

Είς ποδηλατιστής τρέχων κατέρριψε γέροντα έν κεντρικωτάτη όδῳ.

— Τι διάβολον τρέχουν ούτως ! ήρκέσθη να είπη, μετά κόπου έγειρόμενος.

— Δέν τρέχουν, γυρίζουν, τῷ άπαντά εις παρατυχών άστυφύλαξ, είναι μηχαναί και δι’ αυτό έχουν τό έλεύθερον.

✦✦

‘Εν τινι συναναστροφῇ έπεκράτει μελαγχολία και ψυχρά ήσυχία και σιωπή, ότε ό οικοδεσπότης στενοχωρούμενος άποτίενεται προς τόν κ. Σουρῆν, παρευρισκόμενον έπίσης εκεί και τόν έρωτά :

— Είς την θέσιν μου τί θα έκαμες ;

— Θα παρεκάλουν τόν κ. Σουρῆν να με ακολουθήσῃ εις την αίθουσαν του φαγητού, άπήντησεν ούτως.

Και όντως ό οικοδεσπότης έπραξεν ούτω, πάντες τούς ήκολούθησαν και άπλετος ευθυμία εις πάντας άμέσως διεχύθη σύν τῇ φαγοποσίᾳ.

✦✦

— Δύο μικροί διδάσκοντες άλλήλους :

— ‘Οταν χωρίς να θέλης πειράξῃς τινά, τ πρέπει να του είπῃς ;

— Να με συγχωρήσῃ.

— Καί όταν σε πειράξουν, τί πρέπει να λέγῃς ;

— Μη με σκοτίζεις.

Δια βραχέων βημάτων* έπλησίασε την θυρίδα, να αναπνεύσῃ όλίγον καθαρόν άέρα και να επανίδῃ μετά τοσοϋτον χρόνον τα άνθη του κήπου της κατά την έαρινήν εκείνην μεταμετημβρίαν. ‘Ωσει ή άνέγερσις της φύσεως κατά την εποχήν ταύτην τή έδιδε νέας δυνάμεις, ήρθάνθη έαυτην αναλαμβάνουσαν και έλευθερουμένην από της από τοσοϋτου χρόνου καταπίεζούσης τῆς στήθῃς της άνυποφόρου καταστάσεως και ήθέλησε να εξέλθῃ. ‘Ισως όμως και ή αϊφνίδια αυτη άπόφασίς της να είχεν έτερον σκοπόν, ίσως να ήθελε να εκπλήξῃ τόν σύζυγόν της, ίσως δε και να διασκεδάσῃ τῆς ύποψίας της.

‘Ο Φιλίππος τή είχεν είπει, ότι κατά την μεταμετημβρίαν ταύτην θα διέμειεν εις τό γραφεϊον του να έργασθῃ και ήθέλησεν ή Εύα να τόν εκπλήξῃ δια της αϊφνιδιας παρουσίας της.

‘Η Κορνηλία είχε μεταβῆ εις την πόλιν, δια τινος προμηθείας, ώστε ήτο βεβαία ότι θα συνήτα μόνον τόν σύζυγόν της μετά τοσοϋτον χρόνον και ότι θα ήδύναντο να όμιλήσων ένλευθέρως.

Μετέβῃ άμα εις τό γραφεϊον, άλλ’ ούδεις ύπήρχεν εκεί !

Είς τόν ύπρητέην, όστις μετ’ εκπλήξεως την πα-

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γνωρίζετε τί αξίζει επιστημονικώς τό σωμα του ανθρώπου ; ‘Ακούσατε :

‘Εν κανονική καταστάσει τό ανθρώπινον σωμα περιέχει άρκετόν σίδηρον προς κατασκευήν έπτά μεγάλων ήλων, άρκετόν λίπος προς κατασκευήν εξ κοιλών κηροληγίων, άρκετού φωσφόρου προς κατασκευήν 820,000 φωσφόρων (σπίρτων), κυβικά τινα μέτρα άερίου, είκοσι κοχλιάρια του καφέ άλατος, 50 τεμάχια ζακχάρεως και 42 λίτρας ύδατος.

‘Ιδού, φεϋ ! από τί συνιστάμεθα και περιφρονούμεν την ύλην !

ρετήρει, λέγει άμέσως :

— ‘Ο κύριός σου πού είναι ;

— ‘Εξήλθε πρό όλίγου

‘Η Εύα ώχρίατε . . . διατί την ήπάτησε ; . . . τί έσήμαινε τό ψεύδος τούτο ;

Διαβολική τις ύποψία εκυρίευσε τότε την ψυχή της και ήρξατο να πείθεται. ‘Αμέσως δε έκέρθη να βεβαιωθῃ.

Κατήλθεν εις τόν κήπον δια της μεγάλης μαρμαρίνης όδου καταπόρφυρος εξ άγανακτήσεως, έν πλήρει ήλίῳ. ‘Εβόδιζε δε βραδέως δια μέσου τῶν δένδρων και τῶν άνθέων και ήθλάνετο έαυτην άνακουρίζομένην κάπως εκ της εϋόδου εκείνης άτμοσφαιρας.

‘Επλησίασεν είτα προς την άκτῆν της λίμνης, έκαμεν τόν κύκλον, είπέδυσεν έντός του παρακειμένου δάτους και ως εξ ένστίκτου προχώρησε προς τό παρακειμένον όρος. Μακράν δ’ εκεί εις τας ύπορειας αυτού διακρίνει δύο σκιάς, αίτινες εβόδιζον συγχερατούμεναι πολύ πλησίον άλλήλων, αλλά δεν ήδύνατο να διακρίνη τίνες ήταν. ‘Η ζηλοτυπία τότε καταλαβούσα αυτην έν όλη αυτης τῇ έντάσει, έδιπλασίασε τῆς δυνάμεις και τα βήματά της και μετ’ όλίγον εύρέθη πλησιέστερον αυτών. Θανάσιμος άγωνία μετά ψυχρού ιδρώτος την παρηκολούθουν βήμα

Αί μέλλουσαι στρατηγοὶ μας κατὰ τὴν ὑποτιθεμένην χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς καὶ συμμετοχῆν αὐτῆς εἰς τὰ ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα.

πρὸς βῆμα καὶ σχεδὸν ἐξηνητημένη ἔστη ὄπισθεν δένδρου τινοῦ παρατηροῦσα αὐτοὺς.

Πειθειτα ἐπταμάτησε καὶ φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τὴν καρδίαν, ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τοὺς παλμοὺς αὐτῆς. Ἡ καρδία τῆς δὲν ἔπαλλε πλέον. Τότε μηχανικῶς στρέψασα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδε τὸν Φίλιππον περιβάλλοντα διὰ τῶν χειρῶν του τὴν ὄσφιν τῆς Κορνηλίας, προχωροῦντας ἐν γέλωτι καὶ φαιδρότητι πρὸς τὸν παρακείμενον ρύακα καὶ κάποτε τὴν ἀδελφὴν τῆς διαφεύγουσαν αἰφνιδίως τῶν χειρῶν του, ἵνα προχωρήσῃ, ὅπως μακρόθεν τῷ ἐκτοξεύτῃ τὰ φλογερά αὐτῆς βλέμματα, ὅτε, πάλιν ὁ Φίλιππος ἔτρεχε καὶ τὴν συνελάμβανε, καταφιλῶν αὐτήν.

Ἡ Εὐα παρατηροῦσα ταῦτα ἐκάμφθη ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς, μὴ δυνηθεῖσα ἢ μὴ θέλουσα μᾶλλον ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτοὺς καὶ τοὺς καταρασθῇ καὶ κατέπεσεν ὄλιγος ψυχρὰ καὶ ἀκαμπτος ὡς σίδερος ἐπὶ τῶν χλοερῶν ἀνεμώνων καὶ χαμαιμήλων, ἅτινα περιέβαλον ἀμέσως αὐτὴν διὰ τοῦ μύρου των.

Ὁ δὲ οὐρανὸς ἀδιάφορος ἀλλὰ διαυγῆς καὶ γαλήνιος παρετήρει ἀκίνητος ἀμφοτέρως τὰς σκηνάς. Μόνος δὲ ὁ ρύαξ ἤκούετο κυλιῶν τὸ ὕδωρ καὶ ἀηδῶν τις ἥτις ἤρξατο νὰ ἐκπέμπῃ . . . ἴσως προσευχῆν.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικῆ).

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

ἀγάπης συζύγου πρὸς σύζυγον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Καρίας Μαύσωλος ἄγαν φιλοχρήματος καὶ ἀπληστος ὦν πρὸς τὸ θησαυρίζειν, ἀπέκτησε μυθώδη πλοῦτη. Ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ Ἀρτεμισία μετὰ θάνατον θέλουσα νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὸν ἀφροσύνην καὶ ἀγάπην, τὰ μὲν ὅσα συλλέξασα ἐποίησε κόνιν, ἣν ἀναμίξασα μετ' ἀρωμάτων κατέπιεν, ἵνα μὴ ἦ ἀποκεχωρισμένη τοῦ συζύγου τῆς· ἵνα δὲ καταστήσῃ αἰωνίαν τὴν μνήμην του, τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ μετεχειρίσθη πρὸς οἰκοδομὴν μεγελοπρεποῦς τάφου, τοῦ περιφήμου Μαυσωλίου, μεταξὺ τῶν ἐπιπέδων θαυμάτων τοῦ κόσμου καταταχθέντος.

Τοιαῦτα παραδείγματα τὴν σήμερον ὅμως σπανίζουσι, διότι συνήθως ἡ γυνὴ ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν φήμην καὶ τὰ πλοῦτη τοῦ ἑαυτῆς συζύγου πρὸς δόξαν καὶ μνήμην ἀμφοτέρων, ποιεῖ χρῆσιν αὐτῶν πρὸς θεραπείαν τῶν ἑαυτῆς κοσμητικῶν καὶ σωματικῶν . . . ὁρῶντων.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀρ. 11 αἰνίγματος

Πίναξ-ἱαξ. Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Δ. Καρποζος ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ κ. κ. Δημοσθένης καὶ Πάνος ἐκ Γαργαλιάνων, ὁ κ. Ι. Φαφουτίδης ἐκ Σόφρας καὶ ἡ Κυρία Μαροῦλα Ναργιλᾶκου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Αἶνιγμα 14ον.

Τὸ ὕδωρ εἶναι ἡ μήτηρ μου
Τὸ ὕδωρ εἶναι ἡ τροφὸς μου
Καὶ ἀπὸ τὸ ὕδωρ πάντοτε
Ἐπέρχεται ὁ θάνατός μου.

Σμαράγδα Θ. Παρασκευοπούλου.

Ἀπόκ. Ὁ Μιχ. Περισσῶν, τὸ νέον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου Ζαχαροπλαστεῖον.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ